

Sygn. akt I Ca 326/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Zalewska - Statuch

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa GODEbt 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego

Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko D. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu

z dnia 2 lipca 2015 r. sygn. akt I C 1647/14 upr

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanej D. D. na rzecz powoda GODEbt 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I Ca 326/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu zasądził od pozwanej D. D. na rzecz powoda G. D. 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 1.900 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 9 lipca 2014 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodziła się powódka, zaskarżając wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwana podniosła, że nie otrzymała wezwania do zapłaty z dnia 1 października 2013 roku i nie wiedziała, że zmienił się wierzyciel, a ona zawierała umowę o kredyt z L. Bankiem. Ponadto nie zgadza się z tym, że powód wytoczył powództwo tylko o część należności a nie o całość, gdyż takie działanie powoda narażać ją będzie na dalsze koszty sądowe i koszty zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej oceny materiału dowodowego, w oparciu o który poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Sąd odwoławczy podzielił te ustalenia i przyjął je za własne.

Ustalenia faktyczne w sprawie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, gdyż skarżąca kwestionowała jedynie wynik merytorycznej oceny zgłoszonego przeciwko niej powództwa, przy czym nie negowała istnienia ważnego zobowiązania, wysokości długu z tytułu niespłaconego kapitału, czy skuteczności dokonanej umowy cesji wierzytelności.

Odnosząc się do zarzutów apelacji, należy zaznaczyć, że Sąd Rejonowy w motywach swojego rozstrzygnięcia trafnie wskazał, iż podnoszenie przez pozwaną braku doręczenia jej wezwania do zapłaty z dnia 1 października 2013 roku (k. 7) nie podważa zasadności powództwa. Poglębiamy rozważania Sądu pierwszej instancji trzeba podkreślić, że zmiana wierzyciela z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna (następcy prawnego (...) Bank S.A.) na G. D. 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. wynika już z pisma z dnia 12 września 2013 roku (k. 6), którego doręczenia skarżąca nie zaprzeczyła.

Nawet jednak przy założeniu, że żadne z wymienionych pism nie zostało doręczonych pozwanej, trzeba podkreślić, że kwestia powiadomienia dłużnika o przelewie została uregulowana w art. 512 k.c. Zgodnie z tym przepisem dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie; przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem. Z treści art. 512 k.c. nie wynika zatem, aby powiadomienie dłużnika o przelewie warunkowało skuteczność roszczenia nowego wierzyciela o zapłatę. Zasadność roszczenia zależy bowiem w tym wypadku od skutecznej umowy przelewu wierzytelności, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy.

Przedmiotem sporu w tej sprawie było żądanie zapłaty wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwaną w dniu 19 lutego 2007 roku umowy kredytu o numerze (...) i okoliczności zawarcia tej umowy i istnienia wynikającego z niej niespłaconego zadłużenia skarżąca nie zaprzeczała. Kwestia komu obecnie wierzytelność przysługuje jest rzeczą wtórną do istnienia samego długu i wymagało jedynie wykazania skuteczności przejścia tej wierzytelności na inne podmioty w drodze umowy przelewu wierzytelności. Istnienie takiej umowy powód wykazał dokumentami załączonymi do pozwu, których prawdziwości i prawdziwości pozwana nie zaprzeczyła. Z załączonego do pozwu odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego wynika, że pierwotny wierzyciel (...) Bank SA z siedzibą we W. zmienił nazwę na (...) Bank (...) SA z siedzibą we W., a następnie sprzedał wierzytelność powodowi w dniu 28 maja 2013 roku.

Rolą sądu było zatem dokonanie prawnej kwalifikacji powyższych okoliczności (zgodnie z łacińską paremią *da mihi factum, dabo tibi ius* - podasz fakty, dam ci prawo) i uwzględnienie powództwa, gdyż przedmiot rozpoznania i orzekania sądu wyznaczają zgłoszone w pozwie żądanie i okoliczności faktyczne je uzasadniające, jeśli dają ku temu podstawę przepisy prawa materialnego.

Pozwana z poprzednikiem prawnym powoda zawarła umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 11 098,87 zł na okres do 8 marca 2010 roku, która zobowiązała się spłacać wraz z odsetkami w 36 miesięcznych ratach, poczynając od 8 kwietnia 2007 roku.

Pozwana nie przeczyła, że otrzymała te pieniądze, ani temu, że uchybiła terminom płatności, co skutkowało wypowiedzeniem umowy, rodzącym obowiązek zwrotu pożyczonych jej pieniędzy zgodnie z art. 720 § 1 kc, nakazującym biorącemu określoną ilość pieniędzy obowiązek zwrotu dającemu pożyczkę takiej samej ilości pieniędzy.

Jeśli pozwana w stosunku do umowy cesji nie zgłosiła jakichkolwiek zarzutów, to powyższe uprawniało Sąd pierwszej instancji do przyjęcia okoliczności istnienia ważnej umowy przelewu za uznaną na mocy art. 230 k.p.c. co z kolei skutkowało uwzględnieniem powództwa w oparciu o art. 720 § 1 kc i przepisy prawa materialnego wskazane w treści uzasadnienia sądu pierwszej instancji.

Co się tyczy dochodzenia przez powoda jedynie części roszczenia wynikającego z umowy cesji, trzeba wskazać, że brak jest przepisu prawnego zabraniającego wytaczania powództwa o zapłatę dotyczącego części należnej kwoty. To, czy powód chce realizować jedynie fragment przysługującego mu roszczenia, jest jego uprawnieniem, a zgłaszana przez pozwaną kwestia kosztów procesu stanowi domenę swobodnego orzekania przez Sąd

w każdej sprawie. Wierzycielowi przysługuje bowiem swoboda wyboru sposobu spełnienia świadczenia. To wierzyciel decyduje, czy świadczenie ma być spełnione w całości, czy też w części. Uprawnienie to nie podlega żadnemu ograniczeniu i nie może być skutecznie zakwestionowane przez dłużnika (argumentum a maiori ad minus – łacińska nazwa sposobu argumentacji od czegoś większego do czegoś mniejszego, tzn. jeżeli wolno coś więcej to z pewnością wolno też coś mniej; jeżeli wierzyciel może dochodzić całości należności to może też dochodzić jej części).

Podsumowując, należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji doszedł do prawidłowego wniosku, że w świetle załączonych przez powoda dokumentów, jego roszczenie zarówno co do zasady i jak co do wysokości, zostało udowodnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., a zatem zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwana przegrała w instancji odwoławczej w całości.

Sąd zasądził więc od pozwanej na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, którą to kwotę Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 3), § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 490.).

.